

Zuzana Barilová
ilustrovala Martina Becková

Mia a delfín

bambóok

Emě, Anně a všem dětem,
které milují moře...

Zuzana Barilová

ilustrovala Martina Becková

Mia a delfin

bambóok®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Zuzana Barilová

Mia a delfín

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 8649. publikaci

Ilustrace Martina Becková

Odpovědná redaktorka Veronika Hrabánková

Grafická úprava Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 88

Vydání 1., 2022

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod a.s.

© Grada Publishing, a.s., 2022

Cover Illustration © Martina Becková, 2022

ISBN 978-80-271-6639-8 (pdf)

ISBN 978-80-271-3493-9 (print)

Obsah

Zelený ostrov	7
Na vlnách	11
Letní bouře	15
Bílé překvapení	19
Neuvěřitelný Koko	23
Kam zmizel Nik?	27
Detektivní pátrání	31
Nečekaná Vločka	36
Tajemná zátoka	41
Nikův poklad	45
Mořská víla Mia	49
Podává se sépie	53
Stříbro ze dna	57
Skluzavka Pana Poplety	61
Medailon	65
Svět pod hladinou	69
Nezvaná návštěva	73
Pořádně popletený nápad	77
Kapitán zasahuje	81
Tak zase v létě, Zelený ostrove	85

Zelený ostrov

Někde mezi chorvatskými ostrovy Korčula a Hvar, kde jsou vlny tyrkysově modré a stáčí pěnu jako třpytivě bílou šlehačku, ještě žijí celé rodiny delfínů. Mláďata jsou zrovna tak chytrá, hravá a štěbetavá jako děti, které o letních prázdninách zaplní pobřeží. Zlatavě opálené běhají po pláži a rozzářenýma očkama hledají mušle.

Mia cestovala na Zelený ostrov každé léto. Její děda byl kapitán. Ano, slyšíte dobře, kapitán. Spolužáci ze třídy to Mie nechtěli věřit. „Kapitán jo? A není rovnou kosmonaut?“ Ne, není!

Děda byl opravdový kapitán, který se plavil na lodi po moři, opálenýma svalnatýma rukama svíral kormidlo a zpod kapitánské čepice mu trčely bílé vlasy spleené solí. Vypadal, jako by vyplul z pohádkové knížky. Měl tedy docela staříčkou a oprýskanou loď, to musela uznat i Mia. Krásným jachtám se skleněnými čumáky a lesklými sedačkami, které se houpaly ve velkém přístavu, se nemohla vyrovnat. Jenže Miin dědeček měl něco daleko cennějšího než nablýskanou plachetnici. Znal moře. A znal ho opravdu dobře. Věděl přesně, kam se plavit, když chtěl nacytat ryby. Věděl, kde nastražit past na humry, a také dobře tušil, kam plout, když chtěl ukázat skupině výletníků delfíny.

Letní moře měla Mia nejraději. V zimě bylo příliš šedivé a smutné, stejně jako dědeček v křesle. Zato s prvním

jarním sluníčkem se malý ostrov zazelenal, moře radostně zmodralo a děda se s vervou pustil do oprav svého korábu. Letos vyrobil nové dřevěné sedačky pro návštěvníky. Každý den na ně čekal v přístavu, a když se jako hejno pestrobarevných káčátek nasunuli po můstku na loď, děda se rozzářil. Pyšně je vozil na malé ostrůvky bez turistů, krásné bílé pláže, do těch nejlepších rybích restaurací, kde vám připraví právě ulovenou chobotnici přímo před očima, nebo na tajná místa, kde bylo ještě pořád možné vidět něco neuvěřitelného. Stříbrné delfíny, kteří se předhánějí, kdo udělá třpytivější výskok a komu se povede pozoruhodnější obrátka nad vlnou.

Mia měla doma fotografii, na které kormidluje dědečkovu loď, když jí byl pouhý rok. I když možná tehdy byla jen ráda, že ji kormidlo podpírá, aby se udržela na nejistých buclatých nožkách...

Teď už bylo Mie devět let a v září půjde do čtvrté třídy. Na Zelený ostrov přijela na prázdniny poprvé sama. Maminka jí před odjezdem pořád dokola opakovala: „Buď opatrná!“ Zatímco táta nejistě přešlapoval na místě a znovu a znovu přerovnával kufry.

Mia se dědečka nemohla dočkat. Docela právem se totiž domnívala, že nemá o pravidelné večerce, zákazu sladkostí před jídlem či povinném opakování násobilky nejmenší představu. Však ji také uvítal slovy: „Hurá! Moje malá královna je tady! Konečně bude někdo kormidlovat *Miu* místo mě!“

Ano, děda pokřtil svou loď *Mia*. A dívka skutečně doufala, že jí plavidlo půjčí, když bude na Zeleném ostrově bez rodičů.

„Táto, opovaž se,“ vrtěl hlavou Miin tatínek. Jenže rodiče odlétali na dalekou cestu, a o lodi, psu Nikovi i každodenním programu bude rozhodovat *Mia*. A možná taky trochu děda.

A děda ze všeho nejvíce zbožňoval *Miu* a svou loď. Obě se totiž jmenovaly po babičce. *Mia* ji nikdy nepoznala, ale dědeček o ní vyprávěl jako o krásné mořské víle, kterou na pobřeží Zeleného ostrova kdysi záhadně potkal. Tento rodinný příběh už ale *Mia* spolužákům ve škole raději nevykládala. Děda kapitán a babička mořská víla – to by na ně bylo už kapku moc. Ostatně ani *Mia* si tou záležitostí s mořskou pannou nebyla úplně jistá.

Na druhou stranu, podle zarámované fotografie z útesu měla babička vlnité vlasy až do pasu, plavky z perel a nevypadala jako nikdo jiný než mořská princezna.

... *Brzy vyplouváme!*

Na vlnách

Ranní prázdninové sluníčko pošimralo Miu na tváři velmi brzo. Probudila se v pokojíčku, který kdysi patřil tatínkovi. Modré tapety s delfíny, medaile z mnoha závodů v plachtění, vlastnoručně vyrobená harpuna a zaprášená horolezecká lana. Ze všeho dýchalo dobrodružné dětství malého kluka, který celé dny lezl po skalách nebo brázdil moře.

Podle šramotu v kuchyňce už dědeček chystal něco dobrého na zub. Mia začenichala. Bílá káva a vajíčka, mňam! Po rodičích se jí zastesklo jen na vteřinku. To když si na svém novém bílém telefonu přehrála video, kde jí máma s tátou zvesela mávali z letiště. Dala jim pusu na obrazovku a s dusotem seběhla schody.

„Vyrážíme na moře!“ zamával na ni děda pánví na přivítanou tak zhurta, že smažená vejce létala vzduchem na všechny strany. Nik se na ně radostně vrhnul, div se nepřerazil. Skokem přes židli smetl konvici s kávou a zhltnul nečekanou svačinku ze země. Mia očekávala trochu křiku a uklízení, ale s dědou to kupodivu ani nehnulo.

Když se před pár lety puntíkatý dalmatin nalodil na dědečkův koráb v přístavu, byl vyhublý na kost. Od té doby už se od starého kapitána nevzdálil ani na krok. Pokud si na dědu někdo dovoloval, a to se stávalo málokdy, Nik

se z mazlivého puntíka proměnil v hrozivého bojovníka s vyceněnými zuby. S Nikem se děda nikdy nemusel nikoho bát. A také se rozhodně nemusel obávat, že by nějaké jídlo přišlo nazbyt. Dalmatin Nik totiž spořádal absolutně všechno, na co přišel. Od chcíplé ryby až po dědovu nestřeženou snídani. Přestože už dávno nebyl malé štěňátko, radostně teď hupsnul Mie na klín! Ani nebyla pod vším tím hebkým černobílým kožíškem vidět. Láskyplně jí olízl nos i uši a ocasem zametal hrnky ze stolu.

„Na! Tady máš mou slaninu a hybaj dolů!“ smála se Mia a odstrčila dalmatina na zem.

K nalodění nemusel děda pobízet dvakrát ani děvčátko, ani psa. Dalmatin Nik seděl hrdě na přídi první ze všech. Jako každé ráno nastavil čenich větru a čekal, až kapitán odváže loď. Mia se usadila vedle kormidla. Děda otočil klíčem, posunul páku a loď začala kdesi dole vrčet a hučet. Mia, děda i Nik vyplouvali ze Zeleného ostrova. Sluníčko pálilo, obloha byla čistě modrá jako pomněnka a vlny házely oslnivá prasátka.

Dívka pozorovala mořskou pěnu a mhouřila oči proti slunečním paprskům i větru. Když vtom se ozvalo hop a svist! Mia se rozrušeně naklonila přes zábradlí. Co se to tam dělo? To přece nebyla další tyrkysová peřej! A pak zase. Svist, svist a hop! „Dědo! V moři něco skáče! Já to viděla!“ křičela Mia a horečnatě ukazovala rukou do vln.

„Počkej, počkej, na to se podívám,“ odvětil dědeček, promnul si vousy a dalekohledem zapátral po moři.